

Dosar nr. 27537/3/2009

Către
Tribunalul București
Secția a IV-a civilă

Subsemnatul **Bota Pompiliu**, reclamant, cu domiciliul în București, în calitate de reclamant în contradictoriu cu Ministerul Finanțelor Publice, cu sediul în București, str. Apolodor, nr. 17, sector 5, cod 050741, Fax general: 021 312 25 09, în calitate de pârât, declar

APEL

împotriva sentinței civile nr. 1308 din 01.10.2010, comunicată la data de 27.10.2010, pe care o consider netemeinică, nelegală și pe care vă rog să o desființați. Prin rejudecare, vă rog să-mi admiteți acțiunea prin care chem în judecată civilă Statul Român, reprezentat de Ministerul Finanțelor Publice, în calitate de pârât.

În temeiul prevederilor:

- **art. 504 c.p.p.** „(1) Persoana care a fost condamnată definitiv are dreptul la repararea de către stat a pagubei suferite, dacă în urma rejudecării cauzei s-a pronunțat o hotărâre definitivă de achitare...”
 - **art. 52(3) din Constituția României** „Statul răspunde patrimonial pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare.”
 - **art. 3 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale** „Atunci când o condamnare penală definitivă este ulterior anulată ... persoana care a suferit o pedeapsă din cauza acestei condamnări este despăgubită conform legii ori practicii în vigoare în statul respectiv.”
- formulez următoarea

CERERE DE DESPĂGUBIRI

în valoare de 500.000 euro (în lei), cu titlu de daune morale, pentru repararea prejudiciului suferit ca urmare a condamnării mele pe nedrept de către Curtea Supremă de Justiție la 21 ianuarie 2003, prin decizia penală definitivă nr. 253/2003.

MOTIVE DE APEL

Achitarea de către instanțele inferioare - 25 mai 2000.

În 1998 am fost trimis în judecată pentru (printre altele) evaziune fiscală. Pe parcursul procesului, Ministerul Finanțelor Publice a constatat că nu am prejudiciat bugetul de stat cu niciun leu și nu s-a constituit parte civilă. Ca atare, toate instanțele m-au achitat, finalmente prin decizia penală definitivă nr. 403/25.05.2000 a Curții de apel Alba Iulia.

Condamnarea prin admiterea recursului în anulare - 21 ianuarie 2003

Pe data de 21 ianuarie 2003, în dosarul nr. 2301/2001, Curtea Supremă de Justiție a admis recursul în anulare promovat de procurorul general al C.S.J. și m-a condamnat definitiv la 2 ani de închisoare cu suspendarea executării pedepsei, prin decizia nr. 253.

Admiterea plângerii la CEDO - 4 noiembrie 2008 Prin admiterea plângerii mele, no 16382/03, la 4 noiembrie 2008 Curtea Europeana a Drepturilor Omului a constatat încălcarea dreptului la un

proces echitabil prevăzut de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale: „41. Curtea conchide așadar că, în circumstanțele speței, casarea deciziei definitive nu este justificată, iar promovarea recursului în anulare nu reprezintă decât un apel deghizat, care a frânt justul echilibru dintre interesele părților... Desființarea hotărârii definitive din 25 mai 2000 a încălcat dreptul reclamantului la un proces echitabil. 42. În consecință, a avut loc o violare a art. 6 par. 1 din Convenție asupra acestui aspect.”

Revizuirea la Î.C.C.J., completul de 9 judecători - 22 iunie 2009

Prin decizia penală definitivă nr. 510 din 22 iunie 2009, Î.C.C.J., Completul de 9 judecători:

- admite cererea de revizuire
- desființează decizia penală definitivă de condamnare nr. 253 din 21 ianuarie 2003, pronunțată de Curtea Supremă de Justiție
- respinge recursul în anulare al procurorului general
- menține sentința penală de achitare, nr. 85 din 27 mai 1999 a Judecătorei Orăștie, rămasă definitivă prin decizia penală nr. 403 din 25 mai 2000 a Curții de Apel Alba Iulia.

Erorile sentinței de fond:

1. Argumentele: „în speță nu ne aflăm în fața unei erori judiciare, întrucât nu există nicio hotărâre judecătorească care să confirme achitarea reclamantului, ca urmare a rejudecării cauzei. (SIC!)„se constată că nu a intervenit o hotărâre de achitare a reclamantului, ca urmare a rejudecării cauzei, ocazie cu care să se constate un fapt nou sau recent descoperit care să dovedească că s-a produs o eroare judiciară.” (SIC!) sunt halucinante și nu pot fi primite deoarece decizia penală definitivă nr. 510 din 22 iunie 2009 a Î.C.C.J., completul de 9 judecători, precizează: „... admite cererea de revizuire ... și rejudecând ... menține sentința penală de achitare, nr. 85 din 27 mai 1999 a Judecătorei Orăștie, rămasă definitivă prin decizia penală nr. 403 din 25 mai 2000 a Curții de Apel Alba Iulia.

2. Instanța de fond nu s-a pronunțat asupra temeiul art. 3 din Protocolul nr. 7 la Convenție: „Atunci când o condamnare penală definitivă este ulterior anulată ... persoana care a suferit o pedeapsă din cauza acestei condamnări este despăgubită conform legii ori practicii în vigoare în statul respectiv.” Acest text - care trebuia aplicat cu prioritate - nu prevede expresis verbis achitarea reclamantului.

3. Instanța Tribunalului București confundă art. 6 par. 1 din Convenție (dreptul la un proces echitabil) cu art. 3 din Protocolul nr. 7 la Convenție (dreptul la despăgubiri pentru erori judiciare).

4. Suma de 50.000 RON, primită anterior, reprezintă daune morale pentru arestarea mea pe nedrept și nu are nicio legătură cu acțiunea în cauză.

Gravele consecințe ale condamnării Prin condamnarea din 21 ianuarie 2003, judecătorii au considerat că fapta mea este deosebit de gravă și au aplicat prevederile art. 64 c.p.: „Pedeapsa complementară a interzicerii unor drepturi constă în interzicerea unuia sau unora din următoarele drepturi:

a) dreptul de a alege și de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice;
b) dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat;” De asemenea, din cauza certificatului de cazier, nu mi s-a permis:

- să conduc societăți comerciale
- să moderez emisiuni TV (conf. legilor Consiliului Național al Audiovizualului)
- să port arme
- să fac politică, etc.

În 1998, eram vicepreședinte al unui important partid politic. După începerea procesului penal am fost dat afară din partid și, evident, nici un alt partid nu a dorit să înscrie în rândurile sale un evazionist fiscal!

Deoarece am fost inculpat și în alte dosare penale, termenul de încercare dispus prin decizia de condamnare a C.S.J. nr. 253 din 21 ianuarie 2003 s-a prelungit până la 22 iunie 2009, când s-a anulat

condamnarea.

Timp de 6 ani și jumătate (între 21 ianuarie 2003 și 22 iunie 2009) am purtat stigmatul de infractor periculos. Pe această perioadă eram pasibil de privare de libertate pentru o simplă amendă penală. Deși eram dublu licențiat (inginer și jurist), nu am avut posibilitatea să fac politică, să fac comerț, să practic avocatura, să aleg, să fiu ales, să moderez emisiuni TV, să vânez, etc.

În dosarul penal nr. 2147/221/2007 al Judecătoriai Deva, am fost condamnat pentru exercitarea fără drept a profesiei de avocat. Din cauza antecedentelor mele penale, instanța mi-a aplicat maximul de pedeapsă: 1 an pentru exercitarea fără drept a profesiei de avocat și 1 an pentru complicitate la această infracțiune. De asemenea, s-a revocat și beneficiul suspendării executării pedepsei, astfel că am fost condamnat la 3 ani de închisoare cu executare.

Pe 28 ianuarie 2009 și 2 februarie 2009, în cotidianul Evenimentul de Iași au apărut articolele „**De la robă, la zeghe**” și „**Pompiliu Bota a vrut să fenteze legea**”, iar în Monitorul de Galați din 24 - 25 Ianuarie 2009, a fost publicată rubrica „**Pompiliu Bota neagă că a fost condamnat la 3 ani închisoare.**”, prin care au fost aduse la cunoștința publicului condamnarea mea ca un periculos infractor recidivist. La 11.12.2008, de la sediul Baroului Hunedoara au fost trimise faxuri cu copia sentinței mele la toate barourile din România. Sentința a fost postată pe site-ul Baroului Dolj și pe portalul „www.juridice.ro”. Portalul „www.juridice.ro” a difuzat pe internet articolul „**Judecătoria Deva. Pompiliu Bota a fost condamnat.**”

În data de 12.01.2009, 1164 de cititori ai site-ului au accesat rubrica dedicată mie pe acest portal, aflând că am fost condamnat pentru evaziune fiscală și exercitarea fără drept a profesiei de avocat. Considerentele deciziei C.S.J. nr. 253 din 21 ianuarie 2003, prin care am fost condamnat la 2 ani de închisoare pentru evaziune fiscală, au fost publicate în cotidiene centrale cu tiraj considerabil:

- „Gardianul” din 20.08.2004: „Bota este un recidivist postcondamnatoriu”
- „Jurnalul Național” din 06.10.2006: „Dovada. Condamnarea penală a lui Pompiliu Bota”
- „Adevărul” din 27.01.2005: „Infractorul de drept comun Bota Pompiliu”, etc...

Cu privire la întinderea reparației

În astfel de procese de dezdăunare, instanțele se pronunță cu „clasica” DOZĂ DE APROXIMARE. În vederea acordării sumei cerute cu titlu de daune morale, invoc art. 3 din Protocolul nr. 7 la Convenție: „**Atunci când o condamnare penală definitivă este ulterior anulată ... persoana care a suferit o pedeapsă din cauza acestei condamnări este despăgubită conform legii ori practicii în vigoare în statul respectiv.**” Conform practicii din România, pentru jigniri mărunte, insulte și calomnii, s-au acordat sume de sute de milioane ROL, cu titlu de daune morale, vezi:

- Decizia nr. 62 din 10 ianuarie 2001 pronunțată de Curtea Supremă de Justiție – secția civilă - în dos. nr. 1818/2000 a stabilit un quantum de **400.000.000 ROL** (valoarea unui apartament din București) cu titlu de daune morale cuvenite reclamantei Gabriela Adameșteanu; (pârâtul Ion Cristoiu a numit-o „Fă!” într-un articol de presă, sugerând că nu ar fi dorită nici măcar de „niște marinari stătuți”).
- Decizia penală definitivă nr. 21 din 19 februarie 2001 pronunțată de Curtea Supremă de Justiție – Completul de 9 judecători - în dos. nr. 54/2000 a stabilit un quantum de **400.000.000 ROL** cu titlu de daune morale cuvenite părții civile Chelaru Rodica; (inculpatul Corneliu-Vadim Tudor a afirmat în revista „România Mare” că partea vătămată „făcea amor pe cale orală cu Traian Chebeleu”).
- Decizia penală definitivă nr. 415 din 14 februarie 2005 pronunțată de Tribunalul București – secția a II-a penală - în dos. nr. 6313/2004 a stabilit un quantum de **500.000.000 ROL** cu titlu de daune morale cuvenite părții civile Băsescu Traian; (inculpatul Mugur Ciuvică a afirmat că partea vătămată Băsescu Traian a fost informator al Securității).

- pentru afirmații jignitoare, senatorul Corneliu-Vadim Tudor a fost obligat să plătească sute de milioane lui Valeriu Stoica, Gavril Dejeu, Ticu Dumitrescu;

Decizii irevocabile de dezdăunare pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție – secția civilă în temeiul prevederilor art. 504 c.p.p.

- nr. 14/2006
- nr. 3189/2005
- nr. 9712/2005
- nr. 6976/2004
- nr. 5292/2004
- nr. 3633/1999

- Decizia nr. 1481 din 5 martie 2008 a Î.C.C.J., Secția civilă și de proprietate intelectuală, a confirmat sentința civilă nr. 1307 din 3 noiembrie 2006 a Tribunalului București, Secția a V-a Civilă – și a obligat Statul Român la plata sumei de **3.500.000.000 ROL**, cu titlu de daune morale.

- Decizia nr. 3231 din 19 aprilie 2007 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – secția civilă - în dos. nr. 28329/2/2005, în temeiul prevederilor art. 504 c.p.p. a stabilit un quantum de **300.000.000 ROL** (aprox. 10.000 Euro) cu titlu de daune morale cuvenite reclamantului Savaliuc Răzvan-Ovidiu; (ziaristul Savaliuc Răzvan-Ovidiu a fost condamnat definitiv la plata unei amenzi penale pentru calomnie. Prin admiterea contestației în anulare, s-a statuat că fusese condamnat pe nedrept).

Rog instanța să cântărească: Cine a suferit mai mult din punct de vedere moral, un ziarist condamnat la o amendă penală, fără nicio pedeapsă complementară, fără interzicerea niciunui drept sau reclamantul Bota Pompiliu căruia i s-a distrus cariera politică, imaginea publică și privată și căruia i s-au interzis nenumărate drepturi civice și profesionale pe o perioadă de 6 ani și jumătate? Solicit proba cu înscrisuri ori altă probă utilă cauzei.

București, 05.11.2010

Bota Pompiliu